

svět katolickými očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XV., číslo 24

16. 12. 2018 / neprodejné

Z OBSAHU	Nauč nás modlit se. Katecheze papeže Františka	04
	Čtnosti – vlastnosti charakterního člověka: Milosrdenství	05
	Existuje východisko z dnešní krize víry a mravů?	09
	Příloha: Sdělení k diskusi o Istanbulské úmluvě	I-IV

TRADICE OTCŮ

Z homilií svatého opata Bernarda obsažených v pojednání „Chvály panenské Matky“ (1090–1153)

Slyšela jsi, Panno, že počneš a porодиš syna. Slyšela jsi, že se to nestane prostřednictvím člověka, nýbrž prostřednictvím Ducha Svatého. Anděl očekává odpověď: je totiž čas, aby se vrátil k Bohu, jenž ho poslal. I my, ó Paní, očekáváme slovo slitování, my, které žalostně tísni odsuzující rozsudek.

A hle, nabízí se ti výkupná cena za naši spásu: budeme vysvobození ihned, budeš-li souhlasit. Všichni jsme byli stvořeni skrze věčné Boží Slovo, a hle, umíráme. Skrze tvou krátkou odpověď můžeme dojít obnovy, abychom mohli být znovu povoláni k životu.

Za to tě snažně prosí, dobrotivá Panno, politování hodný Adam, vyhnaný z ráje, se svým ubohým potomstvem, za to tě prosí Abrahám i David. Za to žadoní i ostatní svatí otcové, vlastně tvoji otcové, vždyť i oni přebývají v krajíně stínu smrti. To očekává vkleče u tvých nohou celý svět. (...)

Proč se zdráháš? Proč se chvěješ? Věř, vyznávej a přijmi. Necht' pokora nabere odvahy, ostýchavost důvěru. Naprosto se nyní nehodí, aby panenská prostota zapomněla na moudrost. V této jediné věci se, moudrá Panno, neboj opovázlivosti. I když je mlčenlivá ostýchavost žádoucí, přece jen je nyní více zapotřebí prokázat zbožnost slovem.

Otevři, blahoslavená Panno, srdce víře, ústa vyznání, lůno Stvořiteli. Hle, ten, po němž touží všechny národy, klepe venku na dveře. Co kdyby pro tvé meškání přešel, a ty bys znovu musela s bolestí hledat toho, kterého tvá duše miluje? Vstaň, běž a otevři! Vstaň vírou, běž zbožností, otevři vyznáním. A řekla: *Jsem služebnice Páně: at' se mi stane podle tvého slova!*

Bořaty v katedrále svatého Vítka, Václava a Vojtěcha. Foto: Wikipédia, Dracanne (CC BY-SA 3.0)

S nadějí hledět kupředu

Advent je dobou očekávání. Avšak nejde o čas nečinnosti. V tomto mezičase nám Ježíš dal úkol jít do celého světa, hlásat evangelium a ty, kteří uvěří, křtít. Takto angažování hledíme stále kupředu plni naděje, neboť se blížíme osobnímu setkání s Pánem a také onomu konci věků, chvíli, kdy se naplní to, co pro nás Ježíš svou láskou získal.

Hlásání evangelia má mnoho podob. Posilovat vlastní víru modlitbou, společenstvím a studiem; svědčit o evangeliu svým životem; předávat víru dětem a vnukům a považovat to za prioritu; nebát se vstupovat do diskusí s druhými a vhodnými, laskavými a moudrými slovy ukazovat na hodnoty evangelia.

Tento úkol se v teologii nazývá prorocké poslání. Nesou na něm podíl všichni pokřtění tím, že víru přijímají a hlásají, což někdy znamená, že se zastávají pravdy, tedy odhalují skutečné *fake*

news (dříve se hovořilo o bludech). Služba pravdě je výsostnou službou evangeliu a člověku. Proto Církev učí o důstojnosti člověka, zdůrazňuje nutnost celistvého pohledu na lidskou osobu (tělo–duše–vztahy; rozum–cit–vůle) a ukazuje na objektivní danost, která přináší každé lidské bytosti (klasicky přirozenost).

Evangelium je osvobozující, ale nejednou též nejprve obžalovává. „Až přijde (Duch Svatý), usvědčí svět ze hříchu“ (Jan 16,8). Ne proto, aby svět byl odsouzen, ale právě proto, aby byl oslaven Bůh a člověk spasen, aby se člověk moci Boží vyhrabal z úpadku.

Z výše uvedených důvodů je zřejmé, že úkol, který Církev v dějinách naplňuje, není snadný a nutně s sebou přináší i nesouhlas, a dokonce odpor. Sám Ježíš řekl: „Běda, když vás budou všichni lidé chválit; vždyť stejně se chovali jejich

Dokončení na str. 3

Foto: <https://www.vaticannews.va>

V alžírském Oranu bylo blahorečeno devatenáct mučedníků

Devatenáct kněží, řeholníků a řeholnic z osmi různých kongregací bylo v sobotu 8. prosince započteno mezi blahosladené v alžírském Oranu. Beatifikační liturgii v bazilice Notre-Dame de Santa Cruz předsedal prefekt Kogregace pro svatořečení kardinál Angelo Becciu. Biskup z Oranu, dominikán Pierre Claverie, a dalších 13 řeholníků a 6 řeholnic padlo za oběť nenávisným kampaním občanské války na přelomu tisíciletí.

Jejich mučednická smrt se zapsala do tragické historie Alžírsko. V roce 1991 zvítězila ve volbách strana islamistů. Aby nedošlo k přeměně státu v islámskou republikou, armáda provedla státní převrat, což podnítilo povstání fundamentalistů. Islámská fronta spásy po deset let rozsávala teror mezi všemi, kdo podporovali oficiální vládu. Celkem zahynulo přes 150 tisíc lidí.

V roce 1993 islamisté vyhlásili ultimátum všem cizincům na území Alžírsko. Na opuštění země dostali měsíc. Dnes blahorečení mučedníci zahynuli právě v důsledku tohoto opatření. Jejich působení v Alžírsku mělo nejrůznější charakter, od vzdělávací činnosti přes charitativní práci mezi nejubožejšími až po svědectví mnišského života trapistů z Tibhirine. Všichni si uvědomovali hrozící nebezpečí a zároveň měli živé vědomí, že ve chvíli zkoušky nemohou opustit zemi, do které je Bůh poslal.

Papež František zaslal účastníkům beatifikační slavnosti zvláštní poselství, ve kterém zdůraznil, že tito mučedníci beze zbytku zasvětili svůj život lásce k Bohu, zemi, v níž žili, a ke všem jejím obyvatelům, s nimiž v pokoře sdíleli každodenní život v duchu bratrství, přátelství a služby, a vyjádřil naději, že tato slavnost pomůže uzdravit rány minulosti a vytvořit nový prostor pro mírové soužití.

RaVat

Biskup Wilson, odsouzený za krytí pedofilie, byl uznán nevinným

Bývalý arcibiskup australské Adelaide, Philip Wilson, odsouzený letos koncem června k dvanácti měsícům odnětí svobody za krytí sexuálních deliktů byl odvolacím soudem uznán nevinným v plném rozsahu. Údajné krytí pedofilie mělo spočívat v tom, že nepodal tresní oznámení na kněze Jamese Fletchera. Tento bývalý kněz, odsouzený roku 2004 za sexuální delikty ze 70. let minulého století, zemřel ve vězení v roce 2006. Arcibiskup Wilson od počátku tvrdí, že Fletchera vůbec nezná.

Nyní odvolací soud uznal nevinu tohoto 67letého australského arcibiskupa. Jak sdělila arcidiecéze Adelaide, rozhodl tak ve čtvrtek 6. prosince soudce Roy Ellis v Newcastle. V tiskovém sdělení uvádí administrátor adelaidské arcidiecéze, že „důsledky rozsudku se nyní musí zvážet“ a zároveň „vítá ukončení dlouhého a bolestného procesu“. Administrátor otec Philip Marshall dále sděluje, že „utrpení těch, kdo byli zneužiti, je nadále vedeno v patrnosti i v modlitbách, a trvá také úsilí o vytváření bezpečného prostředí pro nezletilé a hendikepované osoby“.

RaVat

Pravoslavná církev v českých zemích proti tzv. Istanbulské úmluvě

Pravoslavná církev se přidává k dopisu představitelů sedmi českých církví, kterým se obrátili na poslance Parlamentu ohledně ratifikace tzv. Istanbulské úmluvy. Jsou přesvědčeni o tom, že Úmluva není pro členy Evropské unie potřebná, ani přínosná.

Vedle skutečností uvedených v tomto dopisu, se kterými se Pravoslavná církev v českých zemích plně ztotožňuje, spatřuje navíc v tzv. Istanbulské úmluvě také porušení základního právního principu, který je zakotven ve všech právních rádech vyspělých a civilizovaných zemí, a to je princip presumpce nevinoty. Tzv. Istanbulská úmluva tento princip v jednotlivých ustanoveních i ve svém celku porušuje a hledí na jednu skupinu obyvatel, jako kdyby se uvedených činů již dopustila, anebo se chystala v nejbližší době dopustit. Tím dochází k diskriminaci jedné skupiny obyvatel, která vychází z ideologického chápání pohlaví a genderu.

Představitel pravoslavné církve věří, že apel církví na poslance parlamentu upozorní na diskriminační charakter tzv. Istanbulské úmluvy a povede k odmítnutí její ratifikace tak, aby v našem právním řádu nebyly zakotveny diskriminační zákony.

Církev.cz

Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClarityMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Austrálie: Návrh zákona o potratu je záležitostí života a smrti

Arcibiskup Mark Coleridge z Brisbane vyzval poslance parlamentu, aby hleděli dál než „na otřepané ideologie a ošidné výrazy“ v návrhu zákona o potratu, který má být předložen ve státě Queensland. „Když mluvíte o potratu, mluvíte o dvou životech – matky a dítěte – a na obou životech záleží,“ uvedl arcibiskup Coleridge v komentáři otištěném v diecézním listu *The Catholic Leader*. „Je důležité hovořit o právech žen, ale co práva nenarozených dětí? Nebo ty snad nemají status skutečných lidí?“

Arcibiskup reagoval na queenslandský návrh, který by legalizoval potrat na vyžádání až do 22. týdne a potrat až do porodu se schválením dvou různých lékařů. Zakazoval by také demonstrantům přiblížit se na 150 metrů k potratovým klinikám. Lékaři by mohli odmítnout provést potrat, pokud by k tomu měli morální výhrady, ale museli by pacientky odkázat k jinému lékaři.

V současné době jsou potraty v Queenslandu nezákonné kromě případů, kdy se lékař domnívá, že je vážně ohroženo tělesné či duševní zdraví matky.

Není jisté, zda návrh bude mít dostatečnou podporu, aby jej parlament schválil, uvádějí místní média. Odpůrci tvrdí, že ač je tento legislativní návrh představován jako záležitost týkající se zdraví, ve skutečnosti bude legalizovat potraty prováděné z finančních, sociálních nebo eugenických důvodů.

„Podle tohoto návrhu zákona by potrat byl povolen až do okamžiku porodu, pokud dva lékaři uváží, že by „za všech okolností mělo být těhotenství ukončeno“, napsal arcibiskup Coleridge v listu *The Catholic Leader*.

„Takže se nejedná o záležitost zdraví. Je to zásadní morální problém, který se týká dobra společnosti jako celku, protože jde o otázky života a smrti.“

Upozornil, že mnohé ženy se ze zoufalství rozhodují pro potrat a domnívají se, že nemají jinou možnost, protože ti, kdo podporují potraty, jim jinou volbu nenabídnou.

„Ti poslanci, kteří jsou příznivě nakloněni takovému zákonu, by měli říct, proč by měly být queenslandské děti potraceny ve 40. týdnu, když důvodem není ohrožení zdraví,“ uvedl.

EWTN

Dokončení ze str. 1

předkové k falešným prorokům (Lk 6,26). Člověk je poznamenán neposlušností, odporem Duchu Svatému. Dábel odvádí člověka od pravdy.

Nejednou slyšíme, že Církev v minulosti zaspala, někdy se zase Církvi vyčítá, že stále proti někomu potřebuje bojovat. Není to ale jinak? Stačí se zadívat na 20. století a zjistíme, že Církev ústy papežů jasně reagovala na blížící se totalitu nacismu a komunismu, ale mnozí nechtěli slyšet a zaspali dobu. A že by se nové bludy už nerodily? Již tři papežové poukazují na pomýlené názory (tzv. genderové), které útočí přímo na podstatu lidství. Budeme reagovat opět lhostejností? Potřebujeme opakovat chyby našich předků?

Nelze v zájmu nekonfliktnosti a dialogičnosti cenzurovat evangelium a vypouštět z něj to, co se nehodí či nenosí, nebo to, co dráždí mocné. Jak jsme vděční za biskupy, kteří se protivili Hitlerovi. Jak jsme dnes hrdí na to, že se církevní hierarchie v naší vlasti jednotně a kategoricky postavila nastupujícímu komunistickému režimu. A jak se stydíme za ty představitele, kteří nakonec mocným podlehli a ze slabosti evangelium zrazovali.

Advent, který prožíváme, nabízí poctivé zamyšlení se nad tím, jak prožíváme ono hledět s nadějí kupředu a zároveň vhodně a laskavě hlásat evangelium, obhajovat pravdu a nebát se protivenství světa.

Jan Balík

biskupský vikář a konzultor Dikasteria pro laiky, rodinu a život

SLOVO BISKUPA

Je potřebné, abychom se dívali nejen na to, jak se určité věci mají, ale i na to, jak se k současnosti dospělo, po jakých cestách jsme se tam dostali. Jeden z velmi závažných, ale i hrozivých problémů, před kterými stojí lidstvo, se obecně týká sexuální oblasti. Po tom, co se ve veřejnosti zbourala prakticky všechna sexuální tabu a morální zásady týkající se této oblasti, začalo se odbourávat i to, na čem vlastně ta tabu stála: na rozlišení mezi pohlavími, na zákonech platících pro každou tuto oblast zvláště, i když ne odděleně. Pokračuje se (kromě jiného) v prohlubování demografické zimy, z které pak návrat bude velmi těžký, namáhavý a nejistý. To si dnešní sociální inženýři asi velmi málo uvědomují...

A tu se spontánně nabízí otázka: kdo a proč to dělá? V parlamentu a i v jiných společenských organizacích se obvykle hlasuje až tehdy, když se shromáždí dostatečný lidový konsensus, když se něco prodiskutuje ze všech stran... A tady je to opačně. Něco se v malé skupině schválí, a až pak se to rozšíří mezi „lid“ a začne se protestovat nebo (v lepším případě) diskutovat. Většinou se však diskutuje až potom, když je něco prakticky schváleno, prosazeno, když je veřejnost zpracována. A „elity“ jsou překvapeny a reagují s určitou velkou podrážděností (například na kněze M. Kuffu na Slovensku nebo na Mons. P. Piťhu v Česku), když se začínají ozývat hlasy, které na to upozorňují a varují. Vědí, že zřejmě nemají moc už nic moc změnit, ale přece upozorňují především věřící, ale i ostatní lidi, aby se nedali zmást, že ty původní zákony, které nám dal Bůh, nejsou tady k tomu, aby nás obral o radost ze života (opakuje se ozvěna hada z ráje?), ale naopak, aby nám ji vrátil.

Mons. Ladislav Hučko

Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc., apoštolský exarcha řeckokatolické církve

NAUČ NÁS MODLIT SE

Katecheze papeže Františka na generální audienci

Barent Fabritius: Farizeus a celnik (1661). Foto: Wikimedia Commons

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes zahájíme cyklus katechezí o Otčenaši. Evangelia popisují ve velice živých obrysech Ježíše jakožto muže modlitby: Ježíš se modlí. Ačkoli bylo jeho poslání bezodkladné a mnoho lidí se na něho s naléháním obracelo, Ježíš vnímal potřebu stahovat se do ústraní samoty a modlit se. Markovo evangelium podává tuto podrobnost hned od prvního popisu Ježíšovy veřejné činnosti (srov. Mk 1,35). V Kafarnaum se úvodní den skončil pro Ježíše triumfálně. Když zapadlo slunce, přinášeli mnohé nemocné ke dveřím domu, kde přebýval. Mesiáš kázal a uzdravoval. Plnila se starodávná prorocství a očekávání mnohých trpících: Ježíš je Bůh blízký, Bůh, jenž osvobozuje. Onen zástup byl však ještě nevelký v porovnání s těmi, které se shromáždí kolem nazaretského proroka. Nezřídka jsou nedozírné, a Ježíš je středem všech, je očekáván národy a plní naději Izraele.

Být stále poutníkem na cestách modlitby

Přece se však vymaňuje, nestává se rukojmím tužeb těch, kteří si jej zvolili za lídra. To je nebezpečí lídrů, totiž přílišné

přilnutí k lidu a nezaujetí odstupu. Ježíš to zaznamenává a nestává se rukojmím lidí. Již oné první noci v Kafarnaum dokazuje, že je Mesiášem vskutku originálním. Ještě za tmy, brzy ráno se učedníci

Prvním krokem modlitby je pokoření. Stanutí před Otcem se slovy: „Pohled, jsem hříšník, jsem slabý a zlý.“ Vždy je třeba začít pokorně. Pokornou modlitbu Pán vyslyší.

vydali za ním, ale nenalezli ho. Když jej Petr na jednom opuštěném místě nakonec našel, řekl mu: „Všichni tě hledají“ (Mk 1,37). Toto zvolání vypadá jako výsledek úspěšného plebiscitu a důkaz zdatru jeho poslání.

Ježíš jim však odpovídá, že je třeba odejít jinam; není to lid, který hledá jeho, nýbrž on hledá druhé. Proto nezapouští kořeny, ale zůstává stále poutníkem na cestách Galileje (vv. 38–39). A putuje

také k Otcí, v modlitbě, cestou modlitby. Ježíš se modlí.

Modlitba je schopna nést kříž

Všechno se stane během noci strávené v modlitbě.

Z některých míst v Písmu se zdá, že Ježíšova modlitba a jeho důvěrnost s Otcem ovládá všechno. Nejzazší úsek Ježíšova putování (absolutně neobjtější z těch dosavadních) dochází svého smyslu v ustavičném Ježíšově naslouchání Otcí. V modlitbě jistě nesnadné, ba opravdové „agonii“ ve smyslu atletického zápolení, přece však v modlitbě, která je schopna nést kříž.

Toto je podstatný bod: Ježíš se modlí.

Ježíš se modlil intenzivně na veřejnosti, v rámci liturgie sdílené se svým lidem, ale vyhledával rovněž usebranost stranou světského ruchu, na místech, jež mu umožňovala pohroužit se do tajemství své duše. Je prorokem, který zná kameny v poušti a stoupá na vrcholky hor. Poslední Ježíšova slova před vydechnutím na kříži jsou slova žalmu, tedy modlitby, židovské modlitby. Modlil se, jak ho naučila maminka.

Ježíš se modlil jako každý člověk na světě. Jeho způsob modlitby však obsahoval také mysterium, něco, co určitě neuniklo očím jeho učedníků, když nacházíme v evangeliích jejich tak jednoduchou a bezprostřední prosbu: „Pane, nauč nás modlit se“ (Lk 11,1). Viděli Ježíše, jak se modlí, a pocítili touhu naučit se modlit: „Pane, nauč nás modlit se.“ A Ježíš neodmítá, nežárlí na svoji důvěrnost s Otcem. Vždyť právě proto přišel, aby nás uvedl do vztahu k Otcí. A tak se stává učitelem modlitby svých učedníků, stejně jako jím chce být určitě také pro nás všechny. Také my bychom měli říkat: „Pane, nauč mne modlit se. Nauč mne.“

Modlitbě se musíme neustále učit

Třebaže se modlíme možná již dlouhé roky, musíme se učit neustále! Lidská modlitba, toto dychtění, přirozeně ply-

noucí z duše, je asi jedním z nejhutnějších mysterií veškerenstva. A nevíme ani, zda modlitby, které vznášíme k Bohu, jsou opravdu takové, jakými on chce být oslovován. Bible nám podává také svědectví o nemístných modlitbách, které jsou Bohem nakonec odmítnuty. Stačí připomenout podobenství o farizejovi a celníkovi. Pouze ten druhý, celník, se z chrámu vrátil ospravedlněn, protože farizej byl domýšlivý a líbilo se mu, když

byl pozorován lidmi při modlitbě, a předstíral modlitbu. Jeho srdce bylo chladné. A Ježíš o něm říká, že nebyl ospravedlněn, „neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen“ (Lk 18,14). Prvním krokem modlitby je pokoření. Stanutí před Otcem se slovy: „Pohleď, jsem hříšník, jsem slabý a zlý.“ Každý ví, co říci. Vždycky je však třeba začít pokorně, a Pán vyslyší. Pokornou modlitbu Pán vyslyší.

Proto tím nejkrásnějším a nejsprávnějším, co musíme všichni na začátku tohoto cyklu katechezí o Ježíšově modlitbě učinit, je zopakovat prosbu učedníků: „Pane, nauč nás modlit se.“ Učíme tak v této adventní době a on zajisté nenechá naše volání padnout do prázdna.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce)

CTNOSTI – VLASTNOSTI CHARAKTERNÍHO ČLOVĚKA

Milosrdenství

Představujeme 28 vlastností (ctností), kterými je budován dobrý lidský charakter, jak o nich přednášel pro mladé v Univerzitním pastoračním centru v Bratislavě kněz P. Milan Bubák SVD.

Král Friedrich Wilhelm I. (1688–1740) přišel jednou na návštěvu do vězení v Potsdamu. Při procházení celami vyslechl mnoho prosb o milost od vězňů, kteří všichni do jednoho přísahali, že ve vězení skončili kvůli zaujatosti soudců, křivému svědectví anebo zkorumpovaným právníkům.

Milosrdenství a spravedlnost

Tvrzení o „očernění“ nevinného a falešném uvěznění pokračovala od cely k cele, až dokud král nedošel ke dveřím cely poslední. Obýval ji nevrlý vězeň. Na rozdíl od ostatních mlčel. Král, překvapený jeho mlčením, říká tak trochu sarkasticky: „Předpokládám, že i ty jsi nevinný!“ „Ne, veličenstvo,“ říká – k překvapení krále – vězeň. „Jsem vinen a jasně jsem si zasloužil vše, co jsem dostal!“ „Dozorce, ke mně!“ zařval Friedrich. „Pojď sem a zbav nás tohoto vykutáleného lotra dřív, než nakazí ten svatý dav nevíňátek, za který jsi odpovědný.“

Moudrý král nabídl milosrdenství a milost tomuto vězni proto, že byl ochotný přijmout spravedlivý trest. Něco podobného epizodě s králem Friedrichem Wilhelmem I. najdeme i ve hře

Heinricha von Kleista *Princ Friedrich z Homburgu*. Hlavní postava hry, kterou je králův děd – Friedrich Wilhelm (1620–1688) – též prokazuje milosrdenství a milost. V obou těchto případech –

Foto: <https://pxhere.com> (CC0 Public Domain)

v historickém a vymyšleném – je milosrdenství prokázáno až poté, co dotyční provinilci přijali spravedlnost.

Neposlušnost

Hra začíná Friedrichem Wilhelmem, vojenským místodržícím z Brandenburgu, který zpracovává plán bitvy u Fehrbellinu proti Švédům (1675). Jeho syn, princ Friedrich z Homburgu, má na starosti velení koňské jízdy. Otec mu přís-

ně nařídí, aby čekal na jeho signál, dřív než vyrazí do útoku. Stejně má čekat na signál i pro ukončení útoku. Jenomže princ snil o velkých hrdinských činech, kterými by se zviditelnil nejen sám, ale zároveň by imponoval i princezně Natálii a tak získal její lásku. Kvůli svým snům a touze po osobní slávě neposlechne příkazy místodržitele a vyrazí se svými jednotkami do boje.

Prosba o milost

Bitvu vyhrál. Ale byla tu neposlušnost místodržitelovým nařízením. Místodržitel – jeho otec – nařídí vyšetřování a pak polnímu soudu přikáže, aby prince odsoudili k smrti. Ten zpanikaří. Začne prosit nejdříve svou matku a pak Natálii, aby šly k otcovi, aby se za něj přimluvily a přesvědčily jej, aby ustoupil od svého rozhodnutí a ušetřil jeho život. Byl ochotný udělat cokoli: mohl být degradován, propuštěn, dokonce i veřejně potupen. Cokoli, jen ne poslán na smrt. I když byly zklamané projevy jeho zbabělosti, přece jen šly za králem a prosily jej o milost pro prince. Král byl pohnutý Nataliinou upřímnou prosbou a touhou ušetřit život syna. Rozhodl se proto, že dá možnost

synovi samému rozhodnout, zda rozsudek smrti byl nebo nebyl spravedlivý: „Když trváš na tom, že trpíš nespravedlností ode mne, prosím tě úpěnlivě, pošli mi své vyjádření a já ti pošlu zpět tvůj meč,“ vzkázal. Avšak princ odmítl poslat takové vyjádření s tím, že musí nad tím vším trochu více popřemýšlet.

Přijetí spravedlnosti

Po vážném zkoumání duše se v princovi náhle vynoří jeho druhé, vznešenější „já“. Závěrem dojde k tomu, že otec s ním naložil spravedlivě: „Kdybych se s ním dal do vyjednávání o udělení milosti, nic bych se nedověděl o jeho milosrdenství.“ Takto ve skutečnosti podepisuje svůj ortel smrti. Následně, za přítomnosti místodržitelstva, formálně uzná oprávněnost rozsudku nad sebou. Pak hrdě potvrdí kodex cti a vlastenecké služby a naplno uzná, že velitel se musí v prvé řadě a především naučit poslouchat... „Nyní, když jsem se nad tím zamyslel, přeji si zemřít smrtí, ke které jsem byl odsouzen... Je mou absolutní touhou, abych uctil posvátný kodex bitvy, který jsem porušil, dobrovolnou smrtí před celou armádou.“

Nu a nyní, když už byl princ ochotný přijmout spravedlnost, byl způsobilý přijmout milosrdenství. Když místodržitel uslyšel ta odvážná slova, zaradoval se. Roztrhá rozsudek smrti, udělí princovi milost a dovolí mu, aby se oženil s Natálií. Tak je princ znovu vrácen životu, cti a štěstí. Tímto radostným závěrem hra končí.

KOMENTÁŘ

Latinské slovo pro milosrdenství je *miseri-cordia* a skládá se ze dvou slov: *miserum* = bolest, utrpení a *cordia* = srdce. Kombinace těchto dvou slov popisuje pocit, který prožívá ten, kdo „trpí v srdci“. Tato etymologie slova milosrdenství sice nevystihuje celou definici milosrdenství, ale zcela jistě nás nasměřuje správně.

Víc než soucit

Milosrdenství je víc než soucit, který je rovněž projevem bolesti v srdci nad neštěstím druhého. Ač soucit cítí empatii s trpícím, dál nejde. Milosrdenství však jde dál: milosrdenství odstraňuje utrpení ze života trpícího. Milosrdný člověk (*mi-*

sericors) cítí bolest v srdci (*miserum cor*) nad neštěstím druhého člověka tak, jako by to bylo jeho vlastní neštěstí. Z toho plyne, že milosrdný člověk se bude snažit toto neštěstí odstranit a to je ovocem milosrdenství.

Ne jen velkodušnost

Milosrdenství ani není stejné jako velkodušnost. Velkodušnost (velkorysost) nemusí být nutně reakcí na neštěstí druhého. Velkodušní totiž můžeme být i vůči

Milosrdenství je dar určený k osvobození trpícího od jeho bolesti a nabízený takovým způsobem, který nepodkopává hodnotu spravedlnosti.

Foto: <https://pixabay.com> (CC0 Public Domain)

člověku, který je šťastný. Velkodušnost nemusí mít nic společného ani se spravedlností. Milosrdenství je však výlučně dané mezi požadavek spravedlnosti na jedné straně a stav trpícího na straně druhé. Milosrdenství „nezničí spravedlnost“, píše svatý Tomáš Akvinský, „ale je to určitý druh naplnění spravedlnosti.“ „Milosrdenství bez spravedlnosti je matkou rozkladu (anarchie),“ píše dále Tomáš Akvinský; ale „spravedlnost bez milosrdenství je krutostí“ dodává Josef Pieper.

Milosrdenství je skutečným darem. Je to dar určený k osvobození trpícího od jeho bolesti a nabízený takovým způsobem, který nepodkopává hodnotu spravedlnosti. Nedostává se do rozporu se spravedlností.

Božské rysy milosrdenství

Po tomto načrtnutí profilu milosrdenství nebude těžké pochopit, proč lidé od nepaměti spojovali milosrdenství s božstvím: „Milosrdenství moudří Atéňané nepokládali za náklonnost, ale za božstvo.“

„Chceš se dostat do blízkosti bohů? Snaž se být milosrdný,“ píše Shakespeare, „sladké milosrdenství je znakem skutečné šlechetnosti.“

Moudrost, velkorysost a ochota odpustit – což jsou všechno doprovodné vlastnosti skutečného milosrdenství, mu dávají božské rysy. Těž překvapivá neočekávanost, která je taktéž znakem milosrdenství, člověka směřuje k jejímu božskému charakteru. Svatý Augustin ve svých *Vyznáních* uvádí případ člověka, který padl do řeky a topí se. „Boží milosrdenství,“ píše „se nachází mezi mostem a proudem.“

Napodobovat milosrdného Boha

Být milosrdným není vlastnost až tak moc vznešená, že by se mohla zdát nedosažitelná. Být milosrdným nestojí moc a ani není nutné cestou k milosrdenství podstupovat nebezpečí. Laurence Sterne tvrdí: „Boha musíme napodobovat ve všech jeho mravních vlastnostech. Ale milosrdenství je jediná, kde je nám dovoleno předstírat, že se mu vyrovnáme... Je jasné, že nejsme schopni dávat, jak dává Bůh (tj. dávání Boha nelze předstírat), ale co zcela jistě můžeme, je odpouštět tak, jak odpouští on.“

Profánní svět všeobecně velebí spravedlnost a nadšeně hovoří o naději na „spravedlivou společnost“, ale jak dojde na milosrdenství, tam mlčí.

„Mýlit se je lidské, ale odpouštět je proti policejnímu oddělení,“ říká nápis nad jednou policejní stanicí v Los Angeles. A jestliže je milosrdenství k dispozici pouze kajícím, neměli bychom zapomínat, že zatímco „mýlit se je lidské, připustit, že jsem se mýlil, je nadlidské.“

„Aby člověk mohl pít z kalicha milosrdenství, musí nejdříve spolknout svou pýchu.“

Milosrdenství dává spravedlnosti chuť

Básník Shelley se těžce mýlí, když tvrdí, že rozdíl mezi milosrdenstvím a spravedlností byl vymyšlen dvorem tyranů. „Milosrdenství dává spravedlnosti chuť, ochucuje ji,“ říká správně Shakespeare; ale milosrdenství samo není plnohodnotným jídlem. Je jen ochucovadlem. Potřebuje spravedlnost přesně tak, jak jídlo potřebuje sůl, která mu dává chuť. Odpustit někomu, kdo se nekaje, není milosrdenstvím, ale popřením spravedlnosti. Milosrdenství následuje po spravedlnosti a spravedlnost dovršuje; milosrdenství však nenahrazuje spravedlnost. Její podstatou není „dát zelenou“ tomu, čím se člověk, kterému bylo projevono milosrdenství, provinil. Milosrdenství může rozkvétat jen tehdy, když je uděleno v kontextu spravedlnosti. Podobně se vyjadřuje i C. S. Lewis: „Milosrdenství pokvete jen tehdy, když bude růst z puklin skály spravedlnosti. Když se přemístí do močálů pouhého humanitarismu, stane se plevelnou buřinou, požírající člověka. A její nebezpečnost bude o to horší, že se bude nazývat stejně jak její skalní verze.“

Milosrdenství přitakává pravdě

Milosrdenství je lidské nejen proto, že korunuje spravedlnost, ale mnohem víc, neboť přiznává neduhy lidské přirozenosti. Vystavit člověka normám, zásadám a požadavkům spravedlnosti není nespravedlivé. Avšak bylo by nelidské odmítnout člověku milosrdenství, když ve snaze zachovat normy selže. Měli bychom být připraveni nabídnout druhým milosrdenství v takové míře, jakou očekáváme od nich. Být vůči druhým nemilosrdní znamená popřít v sobě pravdu, že i my selháváme. „Jsme všichni utvořeni ze stejného prachu, buďme tedy všichni jak milosrdní, tak spravedliví.“

Milosrdenství nezná míru

Spravedlnost je racionální a měřitelná. Milosrdenství nezná míru. Spravedlnost může být nařízena. Milosrdenství musí být svobodné. Existují sály spravedlnosti,

Foto: Albert Sova

ale milosrdenství se odehrává v srdcích. Soudní dvory jsou spravedlivé, Boží jsou milosrdné. Spravedlnost je základem zákona. Milosrdenství je nad zákonem. Zákon se musí studovat. Milosrdenství musí být skutkem, činem. „Rozum slouží k vládnutí, ale milosrdenství k odpouštění. To první je zákon. To druhé privilegium.“

Milosrdenství je jako duha, která vyjde z mraků, když skončí bouře. Je jako světlo, které proniká nad soudný stolec.

Ctnost milosrdenství v sobě nezahrnuje hrdinství, jaké je spojeno například s odvahou či rozhodností. Neobsahuje ani prominentnost, jakou se vyznačuje úcta a pokora. Nemá ani nezávislý charakter jako velkorysost a integrita. Milosrdenství je doplňující ctnost, která se musí dělit o místo na scéně s jinými, mnohem zásadnějšími dobry. Snad nejlepší vyjádření uvedl Edwin Hubbell Chapin, americký kněz z 19. století, když řekl: „Milosrdenství je mezi ctnostmi jako měsíc mezi hvězdami: není tak zářivý a jasný jako mnohé z nich, ale rozdává uklidňující světlo, které prosvěcuje celek.

Je jako duha, která vyjde z mraků, když skončí bouře. Je jako světlo, které proniká nad soudný stolec.“

...

Jak vnímáš logiku milosrdenství? Uznáváš vztah mezi spravedlností a milosrdenstvím tak, jak jsme popsali?

Věříš, že problémem mnoha rodin a společenství je nedůslednost v uplatňování spravedlnosti?

Zažil jsi v životě případ, kdy se odehrálo něco podobného jako ve hře o králi a jeho synovi? Byl pro tebe poučením?

Věříš, že výchova dětí a mladé generace musí mít v základu požadavek spravedlnosti, tj. že se musí stanovit pravidla a na jejich zachování trvat? A pokud se poruší, musí následovat trest?

Chápeš – vzhledem k tomu, co jsme probírali – také smysl našeho velkého křesťanského příběhu o vykoupení lidstva: kde člověk, který porušil zákon, byl potrestán, ale poté mu byla v Kristu udělena milost? Tak byla stvrzena platnost zákona, pravidla, normy, bez nichž nelze být.

*Přeložila Sylva Bernardová
(Mezititulky redakce)*

Zpracováno na základě knihy Donalda DeMarca: The Heart of Virtue. Lessons from Life and Literature Illustrating the Beauty and Value of Moral Character, Ignatius Press, San Francisco 1996

PLNÉ POHROUŽENÍ DO KATOLICISMU

Seminář Tertio millennio o svobodné společnosti

Od roku 1994 probíhá v Krakově seminář o svobodné společnosti, jehož cílem je pomáhat při formaci katolických lídrů svobodné a mravné společnosti 21. století.

Snad by bylo vhodné uvést v těchto nelehkých časech i nějakou dobrou zprávu. Na úvod trochu dobového pozadí.

Vznik semináře

V roce 1991 Ital Rocco Buttiglione a Američan Michael Novak dostali nápad: uspořádat letní seminář, na němž by se mladí dospělí katolíci s vůdčími schopnostmi mohli pohroužit do sociální nauky Církve, a především do sociálního učení papeže Jana Pavla II. Rocco a Michael získali otce Richarda Johna Neuhausa, polského dominikána Macieje Ziebu a mě do týmu pedagogů a v červenci 1992 jsme odjeli do Lichtenštejnska (kde Rocco tehdy učil), abychom tam strávili několik týdnů intenzivní intelektuální práci s přibližně 40 vysokoškolskými studenty z Evropy a Severní Ameriky.

V červenci následujícího roku jsme tento experiment zopakovali. Ale po dvou týdnech, během nichž mě každý den ve 4 hodiny ráno probouzely zvonce krásných lichtenštejnských krav procházejících pod okny mého hotelového pokoje, jsem svým kolegům po večerní modlitbě (první nešpory jsme se modlili z Liturgie hodin, druhé nešpory u láhve W. L. Weller Special Reserve) navrhl: Budeme-li v této činnosti pokračovat, měli bychom zamířit na východ a vztyčit svůj prapor v některé z nových demokracií střední Evropy. Bratři souhlasili. Rozhodovali jsme se mezi Prahou a Krakovem. Jan Pavel se jasně vyjádřil, že upřednostňuje Krakov, takže „Seminář Centesimus annus o svobodné společnosti“ se začal v červenci 1994 pořádat v kulturním a duchovním centru Polska – od té doby se tam koná každé léto.

V roce 2000 byl přejmenován na „Seminář Tertio millennio o svobodné společnosti“ a účastnilo se ho na 900 studentů. Na 27. ročníku loni v červenci se

sešli mladí dospělí ze Spojených států, Kanady, Polska, Slovenska, Litvy, Ukrajiny, Slovinska a Ruska.

Ohlédnutí zpět

Když mi Mike Novak v roce 1999 předal otěže vedení, jeden ze sponzorů se mě zeptal, jak hodnotím úspěšnost semináře. Moje odpověď byla pravděpodobně frustrující, ale korektní: „Zeptejte se mě za 25 let.“ Účelem semináře bylo a je pomoci připravit katolické lídry svobodné a mravné společnosti 21. století. Je třeba

Foto: <https://seminar.tertio.pl>

čas, aby se jejich vedení projevilo. Je také velmi obtížné vedení vyčíslit. Nyní se se svými kolegy ohlížíme zpět za více než čtvrtstoletím práce, která pomohla formovat skvělé kněze a řeholníky, poslance a státní úředníky, novináře a akademiky, lékaře a právníky, úspěšné podnikatele a filantropy, báječná manželství a rodiny, a co je nejdůležitější, katolíky, kteří prožívají radost evangelia jako misijní učedníci v mnoha oblastech života.

TMS (zkratka názvu semináře) se během dvou a půl desetiletí programově vyvíjel. Intelektuální pohroužení do katolické sociální nauky zůstává podstatným jádrem programu. Ale s mými kolegy jsme pochopili, že se TMS pro mnohé stává zážitkem, jenž proměňuje jejich život, protože studium je zakotveno ve zkušenosti křesťanského společen-

ství (studenti a pedagogové bydlí, jedí a modlí se společně), která zahrnuje také bohatá kulturní setkávání a především liturgii. Každodenní mše na TMS je slavná prostě a důstojně. Zpíváme jak staré, tak moderní zpěvy a naši kněží pro nás připravují skvělá kázání, která studentům pomáhají uvidět svět biblickou optikou. Na TMS probíhá intenzivní studium – filosofické, teologické, historické a kulturní. Vše propojuje sdílený prožitek eucharistie jako zdroje a vrcholu života víry.

Odpověď na nové požadavky

Naše osnovy se během času mění tak, aby odpovídaly novým požadavkům na misijní učednictví na počátku 21. století. Rámcem semináře zůstává *Centesimus annus* a katolické sociální učení. Ale nyní se více než v 90. letech věnujeme katolické analýze sexuální a biotechnické revoluce, otázkám, které Benedikt XVI. nazval „ekologií člověka“, a porozumění Nové evangelizaci a významu vlastního křtu.

Letošního TMS XXVII – jsme již tak uznávání, že semináře označujeme jako ročníky Super Bowl – se účastnila spousta skvělých mladých mužů a žen, kteří se setkali s Ježíšem Kristem a přijali ho, kteří nemají zájem o odlehčený katolicismus a kteří chtějí objevovat vše, co znamená živý katolicismus, jak v osobním, tak ve svém veřejném a profesním životě. Jejich touha poznávat a žít víru v plnosti je povzbuzující v této době zkoušek a očišťování – a také něčím, co snad říjnová synoda o službě mladým lidem vzala vážně.

George Weigel

<https://www.firstthings.com>

Přeložil Pavel Štíčka

(Mezilitulky redakce)

George Weigel, americký teolog a spisovatel

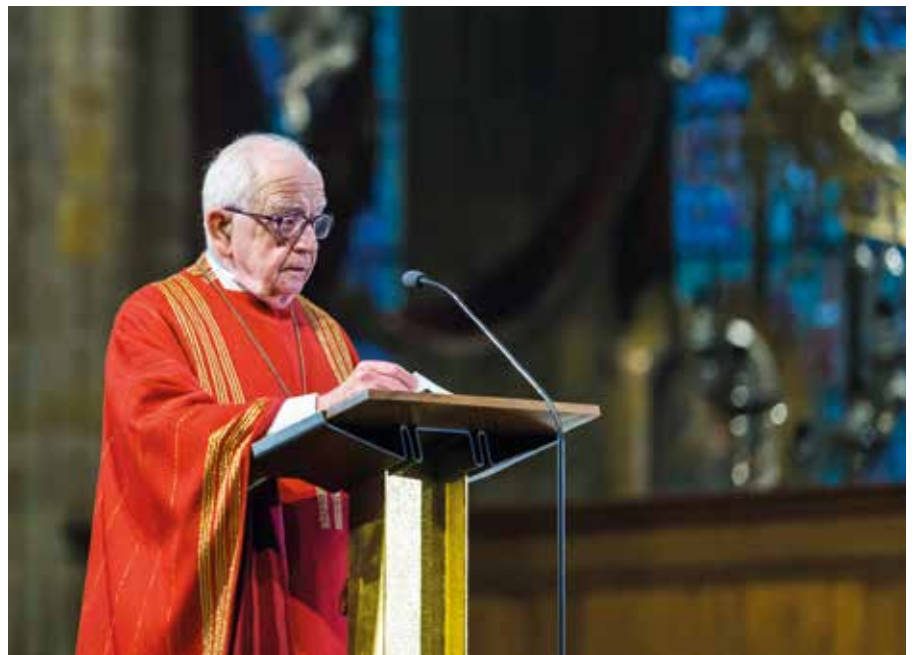
SDĚLENÍ K DISKUSI O ISTANBULSKÉ ÚMLUVĚ

Mons. Petr Piřha reaguje na debatu, která se rozvinula po jeho kázání na svátek svatého Václava, a vyjadřuje se k obvinění, že jeho tvrzení jsou přemrštěné výmysly a misinterpretace Istanbulské úmluvy.

Debata, která se široce rozvinula po mém kázání na svátek svatého Václava, pokračuje již sedmý týden a stává se dost nepřehlednou. Diskutovanou otázkou je, zda tvrzení přednesená ve dvanáctiminutovém proslovu v rámci liturgie jsou přemrštěné výmysly a misinterpretace Istanbulské úmluvy, nebo jsou důvodná a věcně podložená. K tomu pro vyjasnění a zklidnění debaty mám toto sdělení. Uvedu pouze pro danou otázku relevantní citace, víceméně bez komentářů. Postupovat budu podle pořadí výroků v kázání.

- *Vaše rodiny budou roztrženy a rozehnány. Bude k tomu stačit, že dětem řeknete, že muž a žena nejsou totéž.*
- *Vezmou vám děti a zatají vám, kam je zasaňtročili, kam je prodali, kde je vězní. Postačí k tomu křivé obvinění.*

První dva body kázání vycházejí z čl. 45 odst. 3 Úmluvy, podle kterého může dojít k odnětí rodičovských práv, je-li to v nejlepším zájmu dítěte. Ve vztahu k genderové ideologii je odebrání dítěte implementováno v již existující kanadské legislativě. Nový ontarijský zákon (*Ontario's Bill 89 – The Supporting Children, Youth and Families Act 74(2), 2017*) umožňuje odebrání dítěte z rodiny, pokud rodiče nebudou respektovat jeho genderovou identitu: „agentury pečující o blaho dítěte“ mohou podle tohoto zákona zasáhnout, pokud dítě trpí sexuálně, fyzicky, nebo je citově zneužíváno, a to včetně „vážných“ psychologických dopadů. Psychologické dopady zahrnují mj. tzv. *genderovou identitu dítěte*. Zákon totiž umožňuje odebrání dětí z rodin, které nesouhlasí s LGBTQI či genderovou ideologií, a také umožňuje vládním agenturám, aby jim zamezily v pěstounství či adopci. Oproti původní

Mons. Piřha v katedrále svatého Václava a Vojtěcha. Foto: © Michal Havel / Člověk a víra

verzi uvádí „genderovou identitu“ jako jeden z faktorů, který musí být zvažován při posuzování nejlepšího zájmu dítěte. Zároveň dochází k omezení svobody vyznání, víry, ve které rodiče chtějí dítě vychovávat, neboť vládní agentura má přihlížet výlučně k vyznání a víře samotného dítěte. Státní orgány zároveň mohou zahájit hormonální terapii dítěte v rámci „transgenderové zdravotní péče“ i bez souhlasu rodičů.

Zneužití tzv. „nejlepšího zájmu dítěte“ je v současnosti předmětem kauzy *Strand Lobbena další versus Norsko* (č. 37283/13), ve které je norský stát žalován za odebrání novorozeného chlapčka a jeho následnou nucenou adopci. Rodina požádala o přezkum původního velmi těsného rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (30. 11. 2017) přijali 3 soudci společný disens ve prospěch rodiny proti 4 soudcům hlasujícím v neprospěch rodiny), a to u Velkého senátu.

Podle kritiků se jedná o typický případ sporu mezi právem rodičovským a právem dítěte. Nový přístup k dětským právům mění pojetí tradiční rodiny, systém klade důraz na dítě v neprospěch práv rodiny a rodičů.

Průlomovým rozsudkem, který umožňuje snazší odebrání a následnou adopci v duchu zásady „nejlepšího práva dítěte“ byl případ *R and H versus the United Kingdom*, kde soud vydal nález: „Je-li v zájmu dítěte, aby bylo adoptováno, a existuje-li šance na úspěšnou adopci... zájmy biologických rodičů musí být nevyhnutelně upozaděny ve prospěch dítěte.“

Praktický výkon rozdělení rodin mj. v duchu genderové ideologie v současnosti připouští např. irská státní *Child and Family Agency*, jejíž působnost se týká i „genderového násilí“.

Ministerstvo dětí kanadského státu Ontario ve své publikaci (Ministry

of Children and Youth Services: Child Welfare Secretariat: Serving LGBT2SQ Children and Youth in the Child Welfare System: A Resource Guide. Ontario) výslovně uvádí, že sociální pracovníci mohou při rozhodování o odebrání dítěte zahrnout do úvahy *reakce rodičů na genderovou identitu dítěte*. Za špatné chování rodiny je např. považováno *zakazování oblékání, péče o vlasy nebo vyjádření svého pohlaví způsobem, který je v souladu s jejich [dítěte] genderovou identitou; odmítnutí používání jména, které si transgender dítě zvolilo či odmítnutí používat genderová zájmena*. Pokud bude rozhodnuto o odebrání dítěte rodičům, pak má být dítě umístěno do rodiny, ve které bude jeho LGBT2SQ identita více podporována. Ministerstvo dále prosazuje tzv. „inkluzivní jazyk“, tedy nahrazení „úzkého označení matka a otec“ označením „rodič 1, rodič 2 a rodič 3“. V úředních formulářiích by pak podle příručky měl být dotaz nejen na jméno (Legal name), ale také na zvolené jméno (Chosen name) dítěte.

Odebrání dítěte je tedy Úmluvou umožněno, vzhledem k snaze zamezit v některých případech jakémukoli kontaktu dítěte a rodiče je logické, že rodič o dítěti a jeho umístění nebude informován.

- *Určení pohlaví vašich novorozenců podle pohledu do jejich klína bude zrušeno.*
- *O svém pohlaví rozhodne dítě samo, a proto budete povinni je vychovávat bezpohlavně a potažmo mu nebudete moct dát ani jméno.*

Třetí a čtvrtý bod vycházejí z rozšíření základní binární kategorie (muž/žena) na prakticky neomezený počet jiných kategorií, který je obsažen ve výkladu k odstavci č. 53 Istanbulské úmluvy, jenž vymezuje *kategorie jedinců, jako jsou transgenderové či transsexuální osoby, crossdresserové, transvestité a další skupiny lidí, které nekorespondují s tím, co společnost zařazuje do kategorie „muž“ nebo „žena“*.

Úmluva dále požaduje osvětové kampaně a programy na všech úrovních mj. ve spolupráci s nevládními organiza-

cemi a úpravu učebních osnov tak, aby zahrnovaly téma „nestereotypní genderové role“ či „právo na osobní integritu“. Podle **rezoluce o odstranění genderových stereotypů v EU z března 2013** je

- nezbytné omezit vystavování dětí genderovým stereotypům;
- nezbytné začleňovat problematiku genderu do škol;
- vypracovat politiky zaměřené na odstraňování genderových stereotypů od nejútlejšího věku;

Foto: Flickr, tedeytan (CC BY-SA 2.0)

V anglosaských zemích se experimentuje s genderově neutrálním rodičovstvím, kdy jsou děti vychovávány bez určení pohlaví a nejsou označovány zájmeny „on, ona“, ale neutrálně.

d) je třeba na školách všech stupňů „zavést zvláštní kurzy zaměřené na profesní poradenství s cílem informovat mladé lidi o negativních důsledcích genderových stereotypů a povzbudit je, aby se studiem připravovali na povolání, která byla v minulosti považována za typicky mužská nebo ženská, a aby se pro taková povolání rozhodovali, neboť „*stále přetrvávají stereotypy ovlivňující naše vnímání druhých prostřednictvím příliš zjednodušujících předpokladů založených na normách, zvyklostech a přesvědčeních, které jsou*

sociálními konstrukty, často kulturně a nábožensky podmíněnými a udržovanými, a které vedou k zachování existujících mocenských vztahů.“

Úmluva odkazuje na deklaraci *“Making gender equality a reality”* přijatou Výborem ministrů rady Evropy (Madrid, 12 May 2009; <https://rm.coe.int/strategy-en-2018-2023/16807b58eb>). Jeho součástí je dokument *Gender Equality Commission: “Combating Gender Stereotypes in and through Education”* Strategic objective 6: *Achieve gender mainstreaming in all policies and measures*, který uvádí tzv. příklady „dobré praxe“. Zde uvádíme příklady z Belgie:

- *zavádění učebních materiálů pro střední školy, které se týkají genderu: nerozdělují lidi na muže a ženy, nýbrž na „unikátní identitu jedince“, který je kombinací pohlaví, kulturních vlivů, sexuální orientace a psychologického vnímání;*
- *dívky a chlapci se v předškolním vzdělávání příliš neliší, pomalu, ale jistě se něco začne měnit až ke konci předškolní docházky, kdy se stanou dívkami a chlapci s jasným chápáním rozdílů; standardy odlišující dívky a chlapce jsou mnohdy staromódní a stereotypní.*

Agenda se již prosazuje do národních legislativ. V roce 2016 např. bylo americké ministerstvo zahraničí žalováno za odmítnutí vydání cestovního pasu s označením intersexuál namísto „muž“ či „žena“.

V Kalifornii byl přijat *California Senate Bill 777*, který redefinuje pohlaví (sex) jako *genderovou identitu*, jež závisí na pocitech žáka a studenta (na všech stupních veřejných škol i na většině soukromých škol), nikoli na jeho biologickém pohlaví. V roce 2017 přijala Kalifornie též *Senate Bill 179 Gender Recognition Act*, který uznává „třetí pohlaví“ (non-binary), které musí být uznáno ve všech úředních dokladech (např. řidičské průkazy). K rozhodnutí o identitě není třeba vyjádření lékaře, stačí rozhodnutí samotného člověka. Návrh zákona umožňující „třetí pohlaví“ pro děti schválila v roce 2018 německá spolková vláda.

Příklady „dobré praxe“ v oblasti genderové identity dětí a dospělých uvádí

publikace *Open Society Foundations – Licence to be Yourself* (Open Society Foundations 2014, ISBN 9781940983103). Právo na uznání vybrané genderové identity je prý důležitým lidským právem. Progresivní legislativa by proto měla být založena na subjektivní, nikoli objektivní definici genderové identity, měla by zahrnovat více než dvě možnosti genderu (muž/žena) a měla by se vztahovat i na malé děti, neboť údajně již dvouleté dítě může vnímat svoji genderovou identitu.

Za vzor je kladen argentinský zákon *Gender Identity Law* z roku 2012 (The Argentinean Gender Identity and Health Comprehensive Care for Transgender People Act [Decree No. 773/12, of Gender Identity Act No. 26.743]), který umožňuje rozhodovat se o vlastní genderové identitě i dětem.

Snaha o neutralizaci rozdílů ve vnímání pohlaví dítěte zatím pronikla do jazyka. Ve švédštině je například od roku 2014 kodifikováno genderově neutrální osobní zájmeno *hen* (Gramatika současné švédštiny. 2015. Lingea). Zejména švédská média je používají, aby vyjádřila rovnost mezi pohlavími. Švédské školky doporučují používání bezpohlavního zájmena *hen* pro malé děti, aby dostaly šanci vybrat si svůj vlastní gender a nebyly svazovány biologickým pohlavím. Obdobně se zj. v anglosaských zemích experimentuje s **genderově-neutrálním rodičovstvím**, kdy jsou děti vychovávány bez určení pohlaví, mohou být oblékány jako příslušníci opačného pohlaví, dostávají opačné hračky a nejsou označovány zájmeny „on, ona“, ale neutrálně.

Pokud rodič či kdokoli jiný nazývá dítě křestním jménem, nikoli jménem, pro které se v rámci své genderové identity rozhodlo, jedná se podle ontarijského ministerstva školství o *transfobii*.

- **Za každý nesouhlas budete deportováni do nápravně-výchovných pracovních táborů vyhlazovacího charakteru.**

K pátému bodu uvedu, že úmluva usiluje o promítnutí genderové ideologie do vzdělávání a výchovy dětí i „převýchovy“ dospělých. Článek 12.1. říká: *Smluvní strany podniknou nezbytná opatření pro*

podporu sociálních a kulturních vzorců chování žen a mužů s cílem vymýtit předsudky, zvyky, tradice a další praktiky, jež jsou založeny na předpokladu podřízenosti ženy anebo stereotypním pojmání rolí žen a mužů.

O „převýchově“ ve smyslu nutnosti „změny mentality a přístupu“ v chování hovoří výklad Úmluvy, čl. 85 jasně: *Smluvní strany se zavazují učinit opatření nutná k prosazení změn mentality a přístupů. Záměrem tohoto ustanovení je zasáhnout mysl a srdce takových jedinců, kteří svým chováním přispívají k tomu, aby pokračovalo násilí zahrnuté v této smlouvě.*

Právo na uznání vybrané genderové identity je prý důležitým lidským právem. Progresivní legislativa by proto měla být založena na subjektivní definici genderové identity, měla by zahrnovat více než dvě možnosti genderu (muž/žena) a měla by se vztahovat i na malé děti.

Článek 12.5. stanovuje, že: *Smluvní strany se zasadí o to, aby žádný akt násilí ve smyslu této úmluvy nemohl být ospravedlňován kulturou, náboženstvím, tradicí či tzv. „ctí“.*

Podle článku 14 mají ve formálních osnovách na všech úrovních vzdělávání existovat materiály mj. k tématu nestereotypní genderové role či právo na osobní integritu; promítnout se však mají také do výuky v neformálních vzdělávacích zařízeních a zařízeních sportovních, kulturních a volnočasových i médií. Výklad k citovanému odstavci 2 článku 14 mezi tato zařízení zahrnuje i církevně vzdělávací zařízení (čl. 96 komentáře), což znamená i výuku náboženství.

V již citované publikaci *Open Society Foundations* je zdůrazněna role vzdělávání a výchovy jako „impulzu pro změnu“.

Také tyto zásady se již promítají do existující legislativy. Australský stát New South Wales přijal nový zákon *The Crimes Amendment: Publicly Threatening and Inciting Violence Bill* 2018, který kriminalizuje násilí založené na genderové identitě či sexualitě (sazba až tři roky), výslovně pak chrání intersexuály.

Švýcarská sněmovna v září zahrнула do trestního zákona *homofobii* a *transfobii* i diskriminaci založenou na genderové identitě či sexuální orientaci (horní sazba tři roky odnětí svobody).

Foto: <https://pxhere.com> (CC0 Public Domain)

Snaha o převýchovu je tak v tuto chvíli prozatím ukotvena v kriminalizaci protigenderového smýšlení a „pouhého“ odnětí svobody. Příslušné zákony přitom požadují pro „genderové“ ideozločiny přísnější tresty než pro obdobné jednání vůči běžným heterosexuálům.

- **Homosexuálové budou prohlášeni za nadřazenou vládnoucí třídu, vy budete patřit k podřadné výpomocné třídě a pracovat podle pokynů mocných elit, které budou určovat, co se smí a co se nesmí říkat.**

Bod šestý vychází z textu „homosexuálního manifestu“ publikovaného Michaelem Swiftem již v roce 1987 (Swift, Michael. *Gay Revolutionary. Gay Community News*, Feb. 15–21, 1987). Úvodní věta Manifestu: *This essay is an outré, madness, a tragic, cruel fantasy, an eruption of inner rage, on how the oppressed desperately dream of being the oppressor*, kterou autor posouvá celou esej na úroveň neškodné fantazie o „utlačovaných, kteří se stávají utlačovateli“, je dostatečně známa. V současném kontextu, kdy z utopické satiry o snu zoufalého utiskovaného o tom, že je utiskovatelem, se mnohé uskutečnilo a uskutečňuje, je ovšem třeba dívat se na tento text zcela jinak.

Swift píše: *Nejsme slaboši ze střední třídy (heterosexuálové – pozn. autora). Vysoce inteligentní jsme přirozenými aristokraty lidské rasy... a s ocelovou myslí se nespokojíme s málem. Naši oponenti budou vyhoštěni.* Protože nové zákonodárství má a musí být zavedeno v celém světě, nebude kam oponenty vyhostit. Budou tedy muset vzniknout koncentrační tábory.

Swift dále píše: *Jsmo všude, infiltrovali jsme vaše řady. Budte opatrní, když mluvíte o homosexuálech, protože jsme vždy mezi vámi, sedíme u téhož stolu, spíme s vámi v jedné ložnici.*

A do třetice pak říká: *Naším bohem je krásný mladý chlapec... Dokonalí chlapci budou plozeni a budou vyrůstat v genetikých laboratořích.*

Půl roku po Swiftovi vyšel článek Steva Warrena „Varování homofobům“ (Warren, Steve. *Warning to the Homophobes. The Advocate*, Sept. 1, 1987), kde se uvádí:

„1. *Napříště se ve vašich kostech a synagogách bude hovořit o homosexualitě jako o „počestném svazku“.*

2. *Bud' povolíte sňatky lidí stejného pohlaví, nebo – ještě lépe – zrušíte manželství úplně.*

3. *Od vás se očekává, že nabídnete obřady, které požehnají našim sexuálním svazkům.*

5. *Zajistíte také, že... budou přijaty zákony zakazující diskriminaci vůči homosexuálům, a že budou používány tvrdé tresty.*

Varování: Pokud všechny tyto věci nebudou rychle přijaty, vystavíme ortodoxní Židy a křesťany nejvytrvalejší nenávisti

Moje kritika Istanbulské úmluvy není odmítnutím boje proti násilí na ženách a dětech, ani bojem proti zajištění důstojného života homosexuálů, nýbrž snahou o udržení výlučnosti rodiny, obranou člověka před jeho degradací a společnosti před jejím rozvrtem a zachování práva na svobodu projevu a svobodu vyznání.

a hanbě, nejvyššímu utrpení a zneužívání za poslední dobu. Už jsme ovládli liberální establishment a tisk. Už jsme vás porazili na řadě bojových polí... Nemáte ani víru ani sílu, abyste s námi bojovali, takže se můžete klidně vzdát.“

Tento pocit nadřazenosti se již promítá i do českého vzdělávacího systému. V roce 2007 např. vydal kolektiv autorů pod vedením Ireny Smetáčkové *Příručku pro genderově citlivé výchovné poradenství*, kde stojí:

Prozatím velký dluh mají školy vůči žákyním a žákům s homosexuální orientací... Heterosexualita jako by byla obsaže-

na úplně ve všem. Vyučující by měli být schopni homosexualitu prezentovat jako obdivuhodnou rozmanitost lidské společnosti, nikoli jako sice tolerovatelnou, ale podivnou odchylku od normy. Obdivuhodnou rozmanitost lidské společnosti mohou učitelé vhodně uchopit pomocí tematicky zaměřených projektů, jako je například „Měsíc gay a lesbické historie“.

- **Budete postaveni pod všechny živočichy, kteří se pohlavně rozmnožují, protože pro kočky, žáby ani hmyz zaváděné zákony neplatí.**

Sedmý, závěrečný bod kázání byl plně opodstatněn, neboť logicky vyplývá ze všeho předchozího.

Kromě uvedených sedmi bodů prolamuje Istanbulská úmluva článkem 28 profesní tajemství, neboť požaduje, aby „pravidla důvěrnosti vyplývající ze zákonů dané země nebránila pracovníkům určitých profesí ohlásit kompetentním organizacím či úřadům, že mají důvodné podezření, že došlo ke spáchání závažného násilného činu, spadajícího do působnosti této úmluvy, a lze do budoucna očekávat, že budou spáchány další závažné násilné činy.“ Podle komentáře se jedná o prolomení tajemství např. lékařů a psychiatrů, v extenzivním výkladu také advokátů či kněží.

Závěrem chci zdůraznit, že moje kritika Istanbulské úmluvy není odmítnutím boje proti násilí na ženách a dětech, ani bojem proti zajištění důstojného života homosexuálů, nýbrž snahou o udržení výlučnosti rodiny, ochrany práv dítěte, obranou člověka před jeho degradací a společnosti před jejím rozvrtem a zachování práva na svobodu projevu a svobodu vyznání a možnosti svobodného fungování církve v České republice. Konstatuji dále, že vše, co je opravdu potřebné, je v našem právním řádu již zakotveno.

Mons. Petr Piřha

P. Prof. Petr Piřha, probošt Kolegiátní kapituly Všech svatých na Pražském hradě

EXISTUJE VÝCHODISKO Z DNEŠNÍ KRIZE VÍRY A MRAVŮ?

Skandály zneužívání a jejich krytí vysokými církevními představiteli jsou projevem obrovské krize víry a mravů v Církvi. Bůh ale Církve nikdy neopouští. Z krize vždy existuje cesta ven.

Ano, skandály zneužívání a jejich krytí vysokými církevními představiteli jsou projevem obrovské krize víry a mravů, jaká zde neexistovala snad ani v období renesance 15. a počátku 16. století. Tenkrát mnohé osobnosti Církve akceptovaly renesanční formu vidění světa, která s sebou nesla pohanský styl života, spočívající na hédonismu a pozemském blahobytu. Dnes úplně stejně v průběhu posledních cca 50 let si bohužel mnoho reprezentantů církevního magisteria osvojilo neomarxistickou formu pohledu na svět, jež se nejradikálněji projevila tzv. sexuální revolucí roku 1968. To má úzkou souvislost se skandály zneužívání – a nejen s nimi. Větší, než si vůbec umíme představit.

Pochod institucemi

Roku 1923 na Goetheho univerzitě ve Frankfurtu nad Mohanem byl založen Institut marxismu, známý později jako tzv. Frankfurtská škola. Když ho nacisté po příchodu k moci roku 1933 zrušili, získali jeho čelní představitelé Max Horkheimer, Herbert Marcuse aj. klíčové pozice na prestižních amerických univerzitách Harvard, Columbia, Berkeley aj. Po válce opět obnovili ve Frankfurtu činnost Institutu marxismu.

Díky svému působení v USA rozšířili své ideje do celého západního světa. Zvláště ničující vliv měla Marcuseova kniha *Eros a civilizace*, publikovaná poprvé roku 1955. Její základní myšlenka navázala na teorie italského komunistického vůdce Antonia Gramsciho a maďarského levicového myslitele Gyorgya Lukáče, že proletářskou revoluci nelze uskutečnit zbraněmi, ale „pochodem skrze instituce“, který změní celkovou atmosféru společnosti. Ta přijme za své pomalu a nepozorovaně socialistické a ko-

munistické ideály jako důsledek toho, že ony budou hlášány na univerzitách, předkládány v médiích a na divadelních jevištích, v knihách i ve školní výuce, neboť hlasatelé těchto názorů nenápadnou a tichou cestou tyto instituce ovládnou.

Foto: Wikimedia Commons, Anton Fedorenko (CC BY-SA 3.0)

Revoluce roku 1968 se přenesla z politické sféry do pojetí podstaty člověka, do jeho hodnotové orientace a postoje k životu.

Revoluce roku 1968 byla úspěšná

Marcuse ve své knize řadí mezi socialistické ideály také „svobodný sex“. Současná civilizace, postavená na křesťanství, která dle něj považuje za morální pouze sex v manželství, je prý „represivní“, proto nutno pozvolna díky nové revoluci formou „pochodu institucemi“ vybudovat tzv. „nerepresivní“ civilizaci, která bude na mimomanželský sex včetně jednopohlavního nahlížet jinak. Bouře studentské mládeže, podnětená těmito neomarxistickými profesory a filosofii známého francouzského existencialisty Jeana Paula Sartra, kdy ve jménu svobody, zvláště té sexuální, zfetované davy

v ulicích západních velkoměst rozbíjely výkladní skříně obchodů a zapalovaly auta, znamenala hluboký přelom ve společnosti, který jsme my „za železnou oponou“ prakticky vůbec nevnímali.

Agnes Hellerová, jedna z protagonistek tzv. sexuální revoluce, tenkrát napsala v deníku italské komunistické strany *L'Unità*: „Rok 1968 nebyl politickou revolucí, ale provedl revoluci každodenního života občana... Odtud pochází sexuální revoluce a změna výchovných systémů.“ Revoluce se tak přenesla z politické sféry do pojetí podstaty člověka, do jeho hodnotové orientace a postoje k životu, což se projevilo hlavně ve vztahu k sexuální etice.

Tady byla revoluce roku 1968 nejúspěšnější. Sexuální promiskuita přestala být chápána jako něco nemravného a homosexualita jako neřest. Levicové strany prosazovaly stále liberálnější zákony v tomto ohledu a ty tzv. pravice, aby netratily ve volbách, se tomuto trendu přizpůsobovaly, zvláště ve Francii za prezidentství Valéryho Giscarda d'Estaing v 70. letech. Všude se legalizovaly potraty a kde ještě nebyly povoleny rozvody (Španělsko, Itálie), honem se to „napravilo“ referendy a plebiscity. Do vysokých pater politiky pronikla řada osob promiskuitního sexuálního života, které v květnu 1968 ničily majetky druhých a ohrožovaly bezpečnost spoluobčanů (v Německu např. Joschka Fischer), ano, europoslancem za Stranu zelených se stal dokonce i pedofil netající se svými trestnými činy Daniel Cohn-Bendit.

Úspěch revoluce roku 1968 spočíval v tom, že již nešlo o společnost, jako tomu bylo ve Francouzské revoluci koncem 18. století nebo v bolševické Říjnové revoluci roku 1917, ale o člověka jako jednotlivce, o revoluci *in interiore homi-*

Fra Angelico: Madona pokory (cca 1430). Foto: Wikimedia Commons

nis. Jeho signaturami byly a jsou dnes všeobecně rozšířený mravní relativismus a konzumistický hédonismus, od toho se odvíjí celá tzv. postmoderna 21. století.

Revoluce roku 1968 a katolíci

Na počátku 60. let tři postavy světových dějin živily – byť bezděčně – optimistickou nadějí, že nastává nová, lepší doba pro lidstvo: prezident USA John F. Kennedy, sovětský komunistický vůdce Nikita S. Chruščov a papež Jan XXIII., který svolal II. vatikánský koncil. Tento sněm chápala nekřesťanská média jako radikální zlom v církevních dějinách, který odděluje dvě epochy. Mluvílo se tenkrát dokonce o dvou církvích: předkoncilní a pokoncilní.

V takovém klimatu proběhl rok 1968 se svou sexuální revolucí. Bohu-

žel se jí účastnili i někteří katolíci, kteří dezinterpretovali myšlenky II. vatikánského koncilu jako výzvu k revolučnímu skoncování s „represivní“ civilizací nejen ve společnosti, ale také v Církvi. Jeden z nich, Mario Capanna, tenkrát student Katolické univerzity v italském

Bůh nás nikdy neopustil. To my jsme se od něho vzdálili. Možnost návratu ale vždy existuje. Spočívá v obnovení a prohloubení duchovního života, autentické věrouky a mravouky a eucharistické a mariánské úcty.

Milánu, napsal ve svých vzpomínkách: „Míjely noci, při nichž jsme studovali koncilní dokumenty a spisy teologů na okraji pravověrnosti, nebo i za ní: Rahnera, Schillebeeckxe a Bultmana (pozn. autora: Bultmann byl protestant, který dospěl až k popření Kristových zázraků).“ Jiný představitel tohoto hnutí Paolo Sorbi uvádí následující: „Stali jsme se interprety myšlenek Milaniho, Mazzolariho, Balducciho a Torrese (pozn. autora: jednalo se o vůdčí postavy tzv. teologie osvobození a revolucionáře, chtějící smířit marxismus s křesťanstvím). Oni nám odkázali sen o utopii, kterou my jsme se snažili uskutečnit.“

V době po koncilu ve druhé polovině 60. let mnoho katolíků odmítlo tradiční pozice katolické nauky a přešlo na revoluční bázi. To se týkalo zejména sexuální problematiky. Tak tomu chtěli reprezentanti neomarxismu. Požadovali přece revoluci formou „pochodu institucemi“ – a Církev byla také jednou z „institucí“!

Když papež Pavel VI. vydal roku 1968, právě v době vrcholící sexuální revoluce ve společnosti, jež zasáhla i Církev, encykliku *Humanae vitae*, v níž potvrzuje tradiční nauku o nepřípustnosti umělé antikoncepce, vyvolal tento dokument revoltu nejen mnoha katolických levicových center, ale také některých biskupských konferencí. Nedovolenost umělé antikoncepce a přípustnost pouze možnosti využití plodných a neplodných dní v situaci, kdy další dítě do rodiny by objektivně znamenalo značné komplikace, vyžaduje totiž určitou míru sebekázně a oběti – a právě toto bylo neomarxistům solí v očích, což se týká i neomarxistů uvnitř samotné Církve.

Do morální teologie tichou cestou pronikal permisivismus. Teologové Hans Küng, Charles Curran aj. prohlašovali mimomanželský sex v určitých případech za bezhříšný, kněží ovlivnění těmito názory udělovali rozhrěšení mladým párům žijícím spolu bez sňatku, aniž by požadovali zrušení hříšného poměru. Součástí tohoto trendu byla i idea „zrovnoprávnění“ homosexuálů s heterosexuály, neboť ti první jsou prý ve společnosti a hlavně v Církvi „diskriminováni“. Dveře seminářů se tak zejména v USA tichou cestou otevíraly osobám s homosexuální orientací.

Nejednalo se přitom o záležitost až tolik novou. Polský katolický režisér a publicista Grzegorz Braun uvádí ve svém článku publikovaném na www.pch24.pl 17. září 2018, že už v 50. letech bývalá americká agentka sovětské KGB Bella Doddová, která se obrátila na katolicismus, uvedla ve svém prohlášení, že Stalin cíleně vysílal do katolických seminářů na Západě komunistické agenty převážně s pederastickými sklony, aby zevnitř Církve rozvraceli a zaváděli tam „novou morálku“. Revoluce 60. let tomuto úsilí ještě více nahrála a umožnila vytvoření homosexuální lobby přímo uvnitř Církve, která dosáhla určitého vlivu a moci a dosazovala muže s touto orientací do seminářů, škol a na vedoucí pozice. Byla žel úspěšná, dnešní aféry jsou toho smutným výsledkem. Je snad náhodou, že současné skandály se týkají z více než 80 procent homosexuality nebo efebofilie (homosexuální zneužití mladistvých)?

Cesta k očistě

Lze říci, byť s trochou nadsázky, že současné tragické skandály převážně homosexuálního zneužívání kléru jsou dědictvím osmašedesátého roku v Církvi, kdy mnoho jejích pastýřů kapitulovalo před duchem času a tichou nebo někdy i hlasitou cestou akceptovalo neomarxistickou sexuální revoluci, která tak pronikla hluboko do řad ovčince Kristova. Falešní proroci osmašedesátého roku ohlásili také smrt rodiny jako prý nástro-

je „represivní civilizace“. I tyto názory, jak ukazují současné diskuse o „právech“ gayů na homosexuální sňatky a jejich žehnání také Církví, jakož i o „právech“ znovusezdaných rozvedených přijímat eucharistii, aniž by se museli zavázat k životu v sexuální čistotě, nalézají svůj ohlas v Církvi, což dokazuje, že revoluce formou „pochodu institucemi“, jež vyvr-

Přirozený mravní zákon pudí člověka k uzavírání trvalého a plodného manželského svazku mezi ženou a mužem. To je nezničitelné stejně jako vnitřní touha člověka po Bohu.

cholila rokem 1968, uvnitř ní nadále trvá. I řádné monogamní manželství a rodina se dnes nacházejí v obrovské krizi – a to včetně katolických.

Jenže my víme o Pánově příslibu Církvi, že „brány pekelné ji nepřemohou“. Přirozený mravní zákon stále pudí člověka k uzavírání trvalého a plodného manželského svazku pouze mezi jednou ženou a jedním mužem – a toto je nezničitelné právě tak jako vnitřní touha člověka po Bohu a potřeba jeho existence. Však i jeho smrt neomarxističtí lžiproroci dle příkladu Nietzscheho ohlásili – ale

Bůh nezemřel. Nikdy se od nás nevzdálil, to jen my jsme se vzdálili od něho. Možnost návratu ale existuje vždycky. Začít musí sama Církve tím, že vyžene ze svého středu všechny homosexuální a jiné hříšné zájmové lobby, že obnoví autentickou věrouku a mravouku, především ohledně 6. a 9. přikázání, při výuce v seminářích a na fakultách, a prohloubí duchovní život kléru i věřících obnovou a intenzivnější eucharistickou a mariánskou úctou. To je jediný, ale zaručený způsob očisty a záruka nového začátku. Když se Církve dokázala za pomoci Duha Svatého pozvednout z renesančního úpadku a zaskví se potom na Tridentuském koncilu a poté za pontifikátu papeže svatého Pia V. v nové kráse svatých a mravně bezúhonných biskupů, kněží a řeholníků, co brání, aby se tato situace nemohla opakovat?

PhDr. Radomír Malý

PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista

K článku bylo použito:

Roberto de Mattei: „Odbudowa jest możliwa?“, *Polonia Christiana* 6/2018
Grzegorz Kucharczyk: „Kryzys wiary – kryzys cywilizacji“, tamtéž
Gabriele Kuby: *Globální sexuální revoluce*, Kartuziánské nakladatelství, Brno 2014

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, I 10 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Ermes Ronchi: Klíčové otázky evangelia

Ježíšova slova nám ukazují cestu, která vede k přilnutí k Bohu, abychom mu pomáhali vtělovat se do tohoto světa, do našich ulic a náměstí. Brož., 184 s., 219 Kč, dotisk

Kolektiv FSP: Růženec

Vezměte znovu s důvěrou do rukou růženec a objevte ho v novém světle Písma svatého v harmonii s liturgií a v kontextu každodenního života. Brož., 32 s., 35 Kč, dotisk

Růženec se slovem Božím

Rozšířená verze brožurky *Růženec*. Ke stažení zdarma, pro operační systém Android.

Paulínská adorace

Rozšířená verze leporela *Hodina adorace s Ježíšem Mistrem*, vydaná při příležitosti 25 let působení Dcer sv. Pavla v ČR. Ke stažení zdarma, pro operační systém Android.

FIKTIVNÍ FILOSOFICKÉ ROZHOVORY O NEFIKTIVNÍCH PROBLÉMECH

Proč žijeme pospolitě?

Přátelé Filosof a Nefilosof pokračují v diskusi o povaze člověka. Je člověk v jádru egoista, nebo altruista? A jaké pohnutky ho vedou k tomu, žít pospolitě?

F: Tvá teze o egoistické povaze člověka se musí nutně promítat do pojetí pospolitěho života. Musíš se na něj dívat rozhodně jinak než ten, kdo je zastáncem přirozenosti altruistického modelu lidské existence. Možná si toho nejsi vědom, ale nad tvým postojem se kupí řada závažných otázek. Položím ti jen jednu z nich. Je-li člověk ve svém jádru egoistickou bytostí, proč vlastně neustále vstupuje do asociací s druhými lidmi? Proč vyhledává způsob života, který neodpovídá jeho nejhlubší přirozenosti? Nezdá se ti to být závažným zpochybněním přesvědčení o egoistickém profilu člověka?

N: Otazníky je spíš obklopen tvůj názor o našem přirozeném altruistickém založení. Divím se, že se mě na něco takového ptáš, neboť odpověď je velmi jednoduchá. Kdybys znal učení Thomase Hobbesa, bylo by ti vše jasné. Ve svém původním, přirozeném stavu hájí každý bezohledně své zájmy, člověk je člověku vlkem. Páchání násilí na druhých není zločinem, nýbrž požadavkem lidské přirozenosti. Život každého je tím však vystaven neúměrným rizikům a lidé si po čase uvědomí, že by bylo lepší dospět k určité dohodě o vzájemném respektu. Když se na něm shodnou, dají mu podobu právního řádu, který platí na daném území. Od té doby je útok na druhého člověka zločinem, který zasluhuje potrestání. Takto se rodí spravedlivé poměry mezi lidmi, povstává právní stát. Myslel sis, že můj pohled na realitu člověka trpí rozparem – na jedné straně hájím jeho egoistickou povahu, na straně druhé nemám nic proti jeho pospolitému způsobu života. Nekonzistenci spatřuješ v těchto dvou protikladných tendencích – k egoismu a vzájemnosti –, které jsou každému

Foto: <https://pxhere.com> (CC0 Public Domain)

Je zákon respektu práv druhých jen výsledkem svobodné dohody mezi lidmi, kteří se ve svém nitru vzájemně nenávidí? Pak by právní řád pouze uměle překrýval konfrontační povahu lidského bytí.

lidskému jedinci vlastní. Kdybych je nechal vyvěrat z jednoho zdroje, například z lidské přirozenosti, tvá výtku by byla oprávněná a já bych se skutečně provinil rozporným výkladem důležitých aspektů lidské existence. Nic takového ovšem nečiním. Naše přirozenost je zdrojem sklonů egoistických, naše konvence zase zdrojem požadavků vzájemnosti. S nějakou uspokojivější teorií jsem se ještě nesetkal.

F: Já v této teorii společenské smlouvy moc konzistence nevidím. Že by byl zákon respektu práv druhých jen výsled-

kem svobodné dohody mezi lidmi, kteří se ve svém nitru vzájemně nenávidí? Pak by právní řád dané země pouze uměle překrýval přirozenou, tj. egoistickou a konfrontační povahu lidského bytí. Položím ti druhou otázku. Myslíš si, že zákon, který není spojen se sankcemi za jeho přestoupení, je skutečným zákonem?

N: To rozhodně ne. Zákon bez sankcí za jeho porušení postrádá něco ze své esence. Postih za nedodržení zákonné normy je její nedílnou součástí. Absence pravidla o trestání za určité skutky je signálem absence zákona, v jehož světle je možné rozlišit činy zákonné a protizákonné. Právě proto je v přirozeném stavu, který předchází ustavení společnosti, dovoleno jakékoli jednání. Když v tomto právním vakuu někoho zabijí, nepřestupují žádný zákon, a nemohu být tudíž nikým volán k zodpovědnosti. Teprve když se lidé dohodnou na normách vzájemného soužití, vzniká společnost a zabití člověka je stíháno jako trestný čin.

F: Opakuji, že v tvém výkladu příliš konzistence neshledávám. Dám ti jednu námitku. Asi uznáš, že existují různé typy společností, které se liší právě díky různým druhům norem vzájemného soužití. Jinak řečeno, každá společnost má svoje vlastní zákony. V některých společnostech je zabití nevinného člověka skutečně závažným proviněním, po němž následuje těžký trest. Jsou však také společnosti, v nichž se zabití nevinného člověka nijak nestíhá. Když v některých zemích například muslim odpadne od víry, je potrestán smrtí. V totalitních režimech mohou být jeho odpůrci likvidováni jako nepřátelé společnosti v plném souladu se zákony státu. Přitom není možné tvrdit, že by

byl člověk odpadlý od islámu či oponent totalitní zvůle skutečně něčím vinen.

N: Co je to za obrat „skutečně něčím vinen“? Ve své námitce mi podsouváš existenci jakýchsi přirozených („skutečných“) zásad spravedlnosti, ale již jsem ti několikrát sdělil, že žádnou přirozenou spravedlnost neuznávám. Normy spravedlivého a nespravedlivého jednání jsou vždy konvenčního původu. V islámských zemích panuje konvence, podle níž všichni odpadlíci od islámu zaslouží smrt. Totalitní režimy jistí svou moc zákonnou likvidací těch, kdo se nepodvolí jeho požadavkům. Tak to prostě je a my s tím těžko něco uděláme.

F: Obdivuji tvůj stoický klid. Tebe takové poměry neznepokojují? Mám tomu rozumět tak, že pokud budeš žít v totalitním režimu, budeš plně srozuměn s pronásledováním, vězněním, mučením a zabíjením těch, koho držitelé moci označí za nepřítel a postaví mimo zákon?

N: Něco znepokojivého na tom je. Rozhodně bych se nechtěl dostat do situace odpůrce nějakého takového režimu. Přiznám se, že jsem ve svém promyšlení tohoto tématu nikdy nezašel až tak daleko. Na střední škole se mi v rámci občanské výchovy jevila Hobbesova teorie společenské smlouvy jako nejpříjemnější. Náš učitel jejímu výkladu věnoval nejvíce času a vysvětloval nám, že současný demokratický konsensus občanů v našich západních společnostech spočívá právě na těchto Hobbesem odhalených základech. Extrémní případy totalitních režimů mi nikdy nepřišly na mysl.

F: Pokusím se ti pomoci. Kdyby ses více zamyslel, možná bys nějaké východisko z vyvstalé potíže našel. Netvrdil jsi, že právní řád země musí být nesen vzájemnou dohodou všech případně alespoň většiny občanů? Avšak totalitní zřízení tuto podmínku nesplňuje, neboť povstává uzurpací moci nějakou skupinou lidí, kteří se konsensem většinové společnosti zaštitit rozhodně nemohou.

N: Že mě to nenapadlo samotného! Vždyť je to tak snadné! Svou odpověď jsi mi pomohl, ale svou vlastní pochybnost jsi neutralizoval. Ukázal jsi, že teorie konvenčního původu práva dovoluje kritiku totalitní politické praxe. Máš snad ještě v zásobě nějaké jiné výhrady?

F: Jistě. Vidím problém v samotném pojetí oné konvence – dohody, kterou s takovou samozřejmostí kladěš do základů pospolitého života člověka. Jestliže je člověk ve své přirozenosti egoistou a jediným zdrojem práva je vzájemná dohoda lidí, kteří za její porušení stanoví příslušné tresty, problém násilí se tím příliš neřeší. Jen se přesouvá z jedné roviny na rovinu jinou.

Je-li člověk ve svém jádru egoistickou bytostí, proč vlastně neustále vstupuje do asociací s druhými lidmi? Proč vyhledává způsob života, který neodpovídá jeho nejhlubší přirozenosti?

N: Nechápu, kam míříš. O jakém násilí mluvíš? Copak jsem ti nevysvětlil, že dohoda lidí o pravidlech vzájemného soužití je reakcí na násilné poměry mezi jedinci žijícími v přirozeném, necivilizovaném stavu? Proto je založení společnosti jediným možným řešením výskytu násilí mezi lidmi, k němuž se ve shodě se svou přirozeností velmi snadno utíkají.

F: Pak se ovšem jedná o extrémně nefunkční reakci. Pokud má lidská společnost opravdu takové základy, jak je popisuje tebou uvedená forma společenské smlouvy, právní, konvenčně stanovený řád země pouze překrývá přirozený stav člověka, který ho vede k maximálnímu sebe-zvýhodňování na úkor druhých. Jak jsi sám uvedl, zákon je zákonem pouze tehdy, když je spojen s patřičnými sankcemi za své přestoupení. Tím se ovšem toto vysvětlení dostává do nemalých potíží. Již někteří antičtí sofisté nahlíželi, že lidská přirozenost je silnější než jakákoliv konvence a žádnému člověku není možné vyčítat, když preferuje sklony své přirozenosti před konvenčními požadavky. Košile – přirozenost je nám vždy bližší než kabát – konvence. Uvedení sofisté nepochybně, že normy zajišťující vzájemné soužití lidí mají svou užitečnost, ale rozhodně jim upírali nějakou absolutní platnost a závaznost. Ve shodě s tím, co jsi sám řekl, učili, že poslušnost vůči zákonům vzájemné ohleduplnosti člověka zavazují pouze v případě, že za jejich přestoupení hrozí sankce. Pokud mé provinění proti zákonu nemá svědky, nemám žádný důvod se protizákonného jednání vzdát. A abychom byli přesnější, je lepší říct, že takovým důvodem vlastně disponuji. Je dán egoistickým sklonem – požadavkem pramenícím z mé přiroze-

Foto: <https://pxhere.com> (CC0 Public Domain)

nosti. Zákon se totiž mé egoistické spontaneitě staví do cesty, a je ho tudíž nutné hodnotit jako proti-přirozené opatření. Uplatňuje vůči mně násilí, nutí mně potlačovat touhu mé přirozenosti, vystavuje mě hrozbě trestu. Co je přirozené, toho se není možné nikdy zbavit, neboť svou přirozenost si stále nesu s sebou, jejím prostřednictvím jsem, kým jsem. Co je nepřirozené – konvenční, to lze za určitých okolností odložit. Přesně v takové pozici se nalézá konvenční zákon vzájemného respektu, který je vlastně paktem o vzájemném neútočení. Proč bych

na něj bral ohled v případě, když mi za jeho přestoupení žádná sankce nehrozí? Trest za porušování zákonů není nijak spjat s jejich povahou, protože se nejedná o zákony přirozené. Sankce, jejich stanovení i jejich podoba je plně v režii zákonodárců, kteří se své kompetence ujímají pouze na základě dohody zvané společenská smlouva. Inteligentní porušování zákonů, jehož součástí je umění vyhýbat se hrozícím trestům, je tak nutnou součástí mezilidského soužití. Zdá se mi, že takové pojetí základů společnosti má důsledky, které asi ani nedokážeš domyslet.

N: Opakuji, že jsem se do těchto myšlenkových poloh ještě nikdy nedostal. Přijímal jsem teorii společenské smlouvy jako přesvědčený demokrat, který hledí na všechna pravidla jednání jako na výsledek otevřené intersubjektivní rozpravy a následné dohody.

F: Bude třeba se u tohoto problému ještě zastavit. Řada tzv. demokraticky smýšlejících občanů si dnes stěžuje na korupční poměry v politice a na špatné mezilidské vztahy ve společnosti a přitom jim zůstává skryto, že jejich kritika nemá příliš velké opodstatnění. Je totiž výrazem společenské reality, která zcela odpovídá jejich teoretickému přesvědčení. Je-li původ práva čistě konvenční, pak je nezbytné přijmout určitý druh nezákonného jednání jako zcela normální, a tedy nekritizovatelný.

N: Jsem zvědav, co mi k tomu příště řekneš. Naše diskuze se vždy zvrtné směrem, který neočekávám, ale zatím jsi mi nedokázal vyvrátit moje přesvědčení o egoistické povaze člověka.

F: Buď trpělivý. Rozhodující argument se neobjeví jako blesk z čistého nebe. Je třeba si pro něj připravit půdu. Platón srovnával filosofii s šachovou partií. Než dostaneš mat, bude ještě nutné pohnout několika figurkami.

Roman Cardal

PhDr. Roman Cardal,
Ph.D., filosof. Přednáší
na vysoké škole CEVRO
Institut a spolupracuje
s Občanským institutem

VLOŽME DO BETLÉMSKÝCH JESLÍ TY, KTERÝM NEBYLO DOVOLENO SE NARODIT

SMÍRNÁ POUŤ ZA POTRACENÉ DĚTI, JEJICH RODIČE A LÉKAŘE

SVÁTEK SVATÝCH MLÁDĚTEK
PÁTEK 28. PROSINCE 2018, PRAHA

- 11:00 REQUIEM ZA NENAROZENÉ DĚTI U PRAŽSKÉHO JEZULÁTKA
MŠI SVATOU CELEBRUJE BISKUP VÁCLAV MALÝ
- 12:00 PĚŠÍ POUŤ PŘES PETŘÍN
- 12:45 OBČERSTVENÍ V REFEKTÁŘI BRATŘÍ KAPUCÍNŮ
- 14:00 MODLITBA V LORETĚ
- 15:00 MODLITBA U HROBU SV. NORBERTA NA STRAHOVĚ

PRO VYTRVALCE:

- 16:15 MODLITBA ZA NÁROD VE SVATOVÁCLAVSKÉ KAPLI

V ČESKÉ REPUBLICE BYLO V ROCE 2017 USMRCENO PŘED NAROZENÍM 19 389 DĚTÍ

MODLITBYZANEJMENSI.CZ
P. MUDR. JIŘÍ KORDA, TEL.: 725 797 561

Toto vydání RC Monitoru je pro letošní ročník poslední. Nové číslo ročníku 2019 očekávejte, vážení čtenáři, v druhém lednovém týdnu, s datem vydání 13. 1. V prvním čísle nového roku najdete také potvrzení Vašich darů za rok 2018. Za Vaši podporu, přízeň a především modlitby i věrnou čtenářskou důvěru Vám ze srdce děkujeme!

Redakce

Letem světem

Uzavíráme další rok a zdá se, že jsme se posunuli. Zda k dobrému, nechť posoudí čtenář sám. Jistě bychom potkali i věci, které nás spíše rozesmutní, ale těch dobrých bylo určitě více. **Dejme si tu práci a rekapitulujme sami pro sebe právě to, co nám osobně přineslo povzbuzení, radost, naději** a přiblížilo nás k Ježíši Kristu v uplynulém roce.

Nicméně samozřejmě, že veřejným světem hýbou především zprávy chytlavě dramatické, sem tam doslova špatné, někdy spíše informativní, z nichž se ovšem dá vyčíst, že se svět obrací poněkud vzhůru nohama, jak se někdy mezi lidmi dá slyšet.

Takže i nás dohání **politická korektnost**. Dalo se zaznamenat, že „neurofyziologa Davida Heslowa vyšetřuje univerzita v Lundu kvůli nařčení z ‚antifeminismu‘ a ‚transfobie‘ poté, co při přednášce studentům řekl, že existují biologické rozdíly mezi muži a ženami, a že tudíž ‚gender‘ není pouhým sociálním konstruktem. Je na něj vykonáván nátlak, aby svůj výrok odvolal, což profesor odmítá učinit. Studentka, která učinila udání, prohlásila, že Hesslow porušil ‚švédskou hodnotovou základnu‘, což je koncepce, která vyžaduje, aby všechny švédské školy přijaly společnou etickou politiku, která prosazuje hodnoty jako egalitarismus, individuální svobodu a rovnost pohlaví. Rektor univerzity nařídil plně objasnění případu a diskutovalo se o tom, jestli má být vyměněn přednášející nebo

přednáška vůbec zrušena. Heslow sám napsal vyšetřujícímu orgánu univerzity: ‚V určitém momentě se musíme začít ptát po úměrnosti. Jestli budeme ochotni přijmout, že studenti si dělají poznámky z přednášek proto, aby v nich našli kompromitující formulace a pak zatížili členy univerzity schůzováním a dlouhými dopisy, bude lepší, když nacháme výuku mediků plavat.“ (Echo24.cz, 1. 12. 2018).

Koláž: mimi

Mimořádně, vynikající rozbor na téma genderové problematiky uveřejnil v posledních dnech českobudějovický biskup Mons. Kročil. Najděte si!

V Maďarsku skončilo sbírání dotazníků, které občanům rozdala vláda. Náměstkyně tamního ministra sociální věci Katalyn Nováková do médií upozornila, že se v zemi rodí málo dětí a vláda se tak snaží hledat řešení na podporu porodnosti co nejvhodnější cestou. Jedním z opatření je např. navrhovaná nulová daň pro matky s třemi a více

děťmi. I v naší zemi se někteří politici snaží o aktivní podporu rodin, a tak doufejme, že se rozumné cesty najdou právě v nastupujícím novém kalendářním roce. Slibné je navýšení rodičovského příspěvku, které je již nyní ve hře a které velmi zdatně konkuruje a politicky vhodným způsobem potírá snahy některých progresivistů rodičovskou dovolenou zkrátit a motivovat matky malých dětí, aby se vracely co nejdříve do svých zaměstnání. **Efekt takového politického kroku se nám vrátí, jak víme, až za jednu, dvě či tři generace v podobě seniorů, kteří na své stáří zůstanou sami.**

Neopomeňte, že v novém roce 2019 nás čeká **Svatým otcem vyhlášený „Mimořádný misijní měsíc“**. Je to velká událost především tím, že znovu připomíná náš závazek přijatý křtem a posílený svátostí biřmování, povzbuzuje nás k tomu, abychom při našich zcela rutinních činnostech byli přes všechnu tu „obyčejnost“ připraveni obětovat naše úmysly, práci, bolesti a modlitby za misie a misionáře. **Potřebují to! Není nutné cestovat kolem světa, abychom pomohli duším lidí potkat Krista, a to je krásná zpráva, ne?**

Přejeme vám, milí čtenáři, abyste si v novém roce před svatostánky vašich kostelů vyprosili milosti, požehnání pro sebe, své rodiny a své nejbližší. **Čím déle jsme na kolenou, tím lépe.** Svět to potřebuje.

-zd-

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

„V Betlémském dítěti nám Bůh vychází vstříc, aby nás učinil protagonisty života, který je kolem nás. Nabízí se, abychom Jej vzali do náruče, pozvedli a objali. Abychom neměli strach vzít do náruče, pozvednout a obejmout žíznivého, cizince, neoděného, nemocného a vězněného (srov. Mt 25,35–36). „Nemějte strach! Otevřete dokořán dveře Kristu!“ (Jan Pavel II.)“

papež František

Radostné a požehnané Vánoce a milostiplný nový rok přeje
a za Vaši důvěru, přízeň i podporu v roce uplynulém Vám děkuje
redakce RC Monitoru

16. 12. Ne	3. neděle adventní (Gaudete)
Sof 3,14–18a, Iz 12, Flp 4,4–7, Lk 3,10–18	23. 12. Ne	4. neděle adventní
Mich 5,1–4a, Žl 80, Žid 10,5–10, Lk 1,39–45
17. 12. Po	sv. Lazar
Gn 49,1a.2.8–10, Žl 72, Mt 1,1–17	24. 12. Po	Štědrý den
2 Sam 7,1–5.8b–12.14.16, Žl 89, Lk 1,67–79
18. 12. Út	sv. Rufus a Zosim, mučedníci
Jer 23,5–8, Žl 72, Mt 1,18–24	25. 12. Út	Slavnost Narození Páně (zasvěcený svátek)
Iz 52,7–10, Žl 98, Žid 1,1–6, Jan 1,1–18
19. 12. St	bl. Urban V., papež
Sd 13,2–7.24–25a, Žl 71, Lk 1,5–25	26. 12. St	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
Sk 6,8–10; 7,54–60, Žl 31, Mt 10,17–22
20. 12. Čt	sv. Dominik Siloský, opat
Iz 7,10–14, Žl 24, Lk 1,26–38	27. 12. Čt	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
I Jan 1,1–4, Žl 97, Jan 20,2–8
21. 12. Pá	sv. Petr Kanisius, kněz a učitel církve
Pis 2,8–14 (Sof 3,14–18a), Žl 33, Lk 1,39–45	28. 12. Pá	Svátek sv. Mladětek, mučedníků
I Jan 1,5–2,2, Žl 124, Mt 2,13–18
22. 12. So	sv. Servul
I Sam 1,24–28, I Sam 2, Lk 1,46–56	29. 12. So	sv. Tomáš Becket, biskup a mučedník
I Jan 2,3–11, Žl 96, Lk 2,22–35
30. 12. Ne	Svátek Svaté Rodiny
I Sam 1,20–22.24–28, Žl 84, I Jan 3,1–2.21–24, Lk 2,41–52	6. 1. Ne	Slavnost Zjevení Páně (doporučený svátek)
Iz 60,1–6, Žl 72, Ef 3,2–3a.5–6, Mt 2,1–12
31. 12. Po	sv. Silvestr I., papež
I Jan 2,18–21, Žl 96, Jan 1,1–18	7. 1. Po	sv. Rajmund z Peňafortu, kněz
I Jan 3,22–4,6, Žl 2, Mt 4,12–17.23–25
1. 1. Út	Slavnost Matky Boží, Panny Marie (zasvěcený svátek)
Nm 6,22–27, Žl 67, Gal 4,4–7, Lk 2,16–21	8. 1. Út	sv. Severin, opat
I Jan 4,7–10, Žl 72, Mk 6,34–44
2. 1. St	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Nazíanského
I Jan 2,22–28, Žl 98, Jan 1,19–28	9. 1. St	sv. Julián
I Jan 4,11–18, Žl 72, Mk 6,45–52
3. 1. Čt	Nejsvětější Jméno Ježíš
I Jan 2,29–3,6, Žl 98, Jan 1,29–34	10. 1. Čt	sv. Agathon (Dobromil), papež
I Jan 4,19–5,4, Žl 72, Lk 4,14–22a
4. 1. Pá	bl. Anděla z Foligna
I Jan 3,7–10, Žl 98, Jan 1,35–42	11. 1. Pá	ct. Marie Elekta, řeholnice OCD
I Jan 5,5–13, Žl 147, Lk 5,12–16
5. 1. So	sv. Telesfor, papež a mučedník
I Jan 3,11–21, Žl 100, Jan 1,43–51	12. 1. So	sv. Probus (Pravoslav), mučedník
I Jan 5,14–21, Žl 149, Jan 3,22–30

MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Redakční rada: PhDr. Roman Cardal, Ph.D., Mgr. Andrej Kutarňa, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč. Teologický poradce: Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.